

SCHATJE MET SYNDROOM

Het was in 2013 tijdens een van onze verblijven op Bali. Ik maakte daar vele trekking tochten. Ook gingen Jolanda en ik vaak wandelen langs de kust dichtbij. Het was daar erg rustig met vele bomen en struiken, afgewisseld met kleine rijstveldjes, perperstuikjes en nog meer. Langs de waterkant lagen veel visbootjes en er waren enkele kleine kraampjes.

Een van deze uitbatinkjes bezochten we vaker, ik nam een biertje (als het er was) en Jolanda een Kelapa Muda (jonge kokosnoot met rietje). Zij hadden het niet breed, maar het leek dat zij toch gelukkig waren.

Op een dag waren er weer, toen wij voor het eerst hun jongste dochttertje zagen. Zij had het syndroom van down. Wij begrepen dat zij normaal bij haar groot ouders woonde en slechts af en toe bij haar ouders verbleef.

Het verhaal gaat dat veel van deze kinderen als zij, worden weg gehouden. Haar vader verontschuldigde zich voor haar. Maar dit meisje was zeker niet op haar mondje gevallen. Ik ben er dan ook van overtuigd dat pa en ma veel van haar hielden.

Op een gegeven moment kwam zij voor ons staan met een plastic flesje als microfoon en begon haar eigen muzikale creatie te brengen. Zowel de muziek als de tekst waren voor ons moeilijk te plaatsen. Ondanks mijn toch beperkte kennis van de Bahasa, begreep ik toch dat ze over de wolken en al het andere om ons heen zong.

Vergeet ik nooit meer.

<http://janvroege.nl/wp-content/uploads/2018/04/karoke-jasri.mp4>